

Warszawa, dnia 21 stycznia 2022 r.

Sygn. akt VI Ka 30/21

1

2WYROK

2.1 W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

3 Sąd Okręgowy Warszawa-Praga w Warszawie VI Wydział Karny Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący: SSO Anna Zawadka

protokolant: protokolant sądowy - stażysta A. S.

4 przy udziale prokuratora Jerzego Kopcia

po rozpoznaniu dnia 21 stycznia 2022 r.

5 sprawy J. Z., syna F. i M., ur. (...) w N.

6 oskarżonego o przestępstwo z art. 207 § 1 k.k. w zb. z art. 157 § 2 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k.

7 na skutek apelacji wniesionej przez oskarżonego

8 od wyroku Sądu Rejonowego w Wołominie

9 z dnia 10 listopada 2020 r. sygn. akt II K 411/19

1. uchyla zaskarżony wyrok i przyjmując w ramach zarzucanego czynu, że oskarżony J. Z. w dniu 23 października 2018r. w miejscowości S. (...), pow. (...) uderzył dłonią w okolice lewego uda dziewięcioletnią córkę K. Z. (1), w wyniku czego spowodował u niej podbiegnięcie krwawe w skórze przednio-przyśrodkowej powierzchni uda lewego, co stanowi naruszenie czynności narządu ciała na okres poniżej siedmiu dni, czym wyczerpał znamiona występku z art. 157 § 2 k.k. i na podstawie art. 66 § 1 i 2 k.k. i 67 § 1 i 2 k.k. warunkowo umarza postępowanie karne wobec J. Z. na okres próby 2 (dwóch) lat;

2. na podstawie art. 67 § 3 k.k. zobowiązuje oskarżonego do uiszczenia na rzecz pokrzywdzonej K. Z. (1) kwoty 500 (pięćset) złotych tytułem zadośćuczynienia za doznaną krzywdę ;

3. zasądza od Skarbu Państwa-Sądu Rejonowego w Wołominie na rzecz adw. K. T. kwotę 1239,84 złotych obejmującą wynagrodzenie za pomoc prawną udzieloną z urzędu jako kurator reprezentujący małoletnią pokrzywdzoną w obu instancjach oraz podatek VAT;

4. na podstawie art. 635 k.p.k. w zw. z art. 629 k.p.k. zasądza od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa opłatę za obie instancje w kwocie 60 (sześćdziesiąt) zł oraz obciąża go pozostałymi kosztami sądowymi w sprawie.

UZASADNIENIE

UZASADNIENIE			
Formularz UK 2	Sygnatura akt	VI Ka 30/21	

Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	1	
1. CZĘŚĆ WSTĘPNA		
1.1 Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji		
Wyrok Sądu Rejonowego w Wołominie z dnia 10 listopada 2020 r. w sprawie II K 411/19		
1.2 Podmiot wnoszący apelację		
# oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego		
# oskarżyciel posiłkowy		
# oskarżyciel prywatny		
# obrońca		
# oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącznego		
# inny		

0.11.3. Granice zaskarżenia			
0.11.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
0.11.3.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji.			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. - obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu		
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. - obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo		

	błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu			
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. - obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia			
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. - błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia			
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. - rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka			
#	art. 439 k.p.k.			
#	brak zarzutów			
0.11.4. Wnioski				
#	uchylenie	#	Zmiana	
2. Ustalenie faktów w związku z dowodami				

przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy				
0.12.1. Ustalenie faktów				
0.12.1.1. Fakty uznane za udowodnione				
Lp.	Wskazać oskarżonego.	Wskazać fakt.	Dowód ze wskazaniem numeru karty, na której znajduje się dowód.	
1.		J. Z.	Oskarżony jest osobą niekaraną;	220
0.12.1.2. Fakty uznane za nieudowodnione				
Lp.	Wskazać oskarżonego.	Wskazać fakt.	Dowód ze wskazaniem numeru karty, na której znajduje się dowód.	

0.12.2. Ocena dowodów		
0.12.2.1. Dowody będące podstawą ustalenia faktów		
Wskazać fakt	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu.
Oskarżony jest osobą niekaraną	Informacja z KRK	dokument wystawiony w punkcie informacyjnym Krajowego Rejestru Karnego przy Sądzie Okręgowym, nie wzbudza zastrzeżeń odnośnie formy sporządzenia i wartości merytorycznej;

<p>0.12.2.2. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)</p>		
Wskazać fakt	Dowód	Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu.
<p>STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków</p>		
Lp.	Zarzut	
1.	<p>Na podstawie art. 2 § 2, 4, 5 § 2, 7, 9§ 2, 92 ,410, 425 § 1 i 2 oraz 438 pkt 1a, 3 i 4 kpk, wyrokowi temu zarzuca obrazę przepisów postępowania, polegającą na ustaleniu nieprawdziwego stanu faktycznego w kontekście zeznań pokrzywdzonej małoletniej córki K. Z. (1) i braku porównania tych zeznań z jej zeznaniem w Sądzie Rodzinnym w dniu 18.10.2019r., a dotyczącym zdarzenia w dniu 23.10.2018r., niekierowanie się logicznym rozumowaniem i doświadczeniem życiowym w zakresie uznania za wiarygodne zeznania córki, opierając się jedynie na opinii biegłej, mimo rysujących się za wysoce prawdopodobne, iż to matka ją przygotowała do zeznań, a biegła nie wydawała opinii w tym zakresie.</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>
Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny lub niezasadny.		

Kontrola instancyjna zaskarżonego orzeczenia wykazała, że Sąd Rejonowy przeprowadził postępowanie w sprawie w sposób prawidłowy, wyjaśnił na rozprawie wszystkie okoliczności istotne dla rozstrzygnięcia sprawy, całość tych okoliczności wnikliwie i wszechstronnie rozważył, uwzględniając przy tym zasady prawidłowego rozumowania, wskazania wiedzy, doświadczenia życiowego i na tej podstawie poczynił prawidłowe ustalenia faktyczne oraz wyprowadził trafny wniosek, iż oskarżony J. Z. popełnił przestępstwo z art. 157 § 2 kk.

Podstawę dowodową poczynionych ustaleń faktycznych stanowiły dowody z zeznań pokrzywdzonej K. Z. (1) z którymi korespondują zeznania świadków A. D. i częściowo U. W., których wiarygodność potwierdza opinia lekarska i opinia psychologiczna.

Sąd Rejonowy w przeprowadzonej analizie dowodowej - która do uznania, iż jest zgodna z art. 7 kpk musi mieć m.in. charakter pełnej i kompleksowej - ocenił wszystkie dowody z zeznań świadków tak w zakresie wewnętrznej spójności oraz w odniesieniu do pozostałych i to właśnie tak przeprowadzona ocena pozwoliła temu Sądowi na wysnucie wniosków w zakresie wiarygodności każdego z nich, które to ustalenia w tym zakresie Sąd Odwoławczy jako trafne podziela. Tymczasem oskarżony starając się podważyć poczynione ustalenia faktyczne w sprawie, których wynikiem było uznanie winy, odwołuje się - w sposób niedopuszczalny - jedynie do części dowodów, korzystnych dla oskarżonego, pomijając całkowitym milczeniem zeznania świadka U.

W., w relacji której znalazł potwierdzenie dowód z zeznań pokrzywdzonej, bo to przede wszystkim na tej podstawie możliwym było ustalanie, iż podsądny dopuścił się czynu z art. 157 § 2 kk.

U. W., która widziała całe zdarzenie zeznała w toku dochodzenia, że oskarżony klepnął córkę K. otwartą ręką w nogę. Powodem tego był fakt, iż tego dnia „K. była nieznośna, nie rozpakowała swojego plecaka, nie chciała umyć zębów, w ogóle była marudna” -k.24v. Z kolei na rozprawie świadek U. W. wprawdzie potwierdziła, że tego wieczoru K. była nieznośna i marudna, nie chciała dokończyć kolacji, zwlekała ze spakowaniem stroju na WF i oskarżony klepnął córkę otwartą dłonią, ale świadek stwierdziła, że jej zdaniem klepnął w kolano i było to w ramach żartu- „na fali śmiechu”. Według świadka to miejsce gdzie dziewczynka miała czerwony ślad, było dużo wyżej niż miejsce gdzie klepnął oskarżony -k.87.

W kontrze do zeznań U. W., która na rozprawie próbowała w sposób nieskuteczny zdeprecjonować wartość zeznań pokrzywdzonej, z zeznań małoletniej K. Z. (1) złożonych w obecności biegłej psycholog wynika, że ojciec uderzył ją ręką w udo, gdy siedziała na sofie, „wkurzył się i mnie klepnął”. Dziewczynka popłakała się i pobiegła do pokoju, a następnie napisała do mamy sms z wiadomością : „tata mnie walnął”. Treść depozycji pokrzywdzonej znajduje oparcie w relacji matki A. D., wydruku wiadomości tekstowej i zdjęciu - k.8v, dokumentacji medycznej ze szpitala (k.5) oraz opinii lekarskiej i opinii psychologicznej.

Z opinii specjalisty chirurga M. R. wynika, że podbiegnięcie krwawe w skórze przednio-przyśrodkowej powierzchni uda lewego w kształcie prawdopodobnie palców ręki, mogło powstać w okolicznościach podanych przez zawiadamiającą. Ponadto te obrażenia stanowią naruszenie czynności narządów ciała na czas poniżej 7 dni.

Wbrew argumentom skarżącego opinia psychologiczna mgr J. W., która była obecna przy złożeniu zeznań przez małoletnią pokrzywdzoną potwierdziła, że jej zeznania spełniają warunki psychologicznej wiarygodności i mogą stanowić dowód w sprawie. Biegła nie znalazła w zeznaniach dziewczynki tendencji do kłamstwa, fantazjowania lub konfabulacji. Nie ujawnia ona zaburzeń spostrzegania, zapamiętywania i odtwarzania zapamiętanego materiału. Poziom intelektualny K. Z. (1) nie budzi zastrzeżeń (k.112). Brak zatem podstaw do uznania, że zeznania małoletniej zostały oparte na treściach sugerowanych przez matkę, tak jak podnosi w apelacji oskarżony. Opinia psychologiczna nie wzbudza żadnych zastrzeżeń pod kątem rzetelności i fachowości. Argumentacja skarżącego sprowadza się jedynie do polemiki, a dokumentacja z akt sprawy III Nsm 754/19 nie potwierdza zarzutu skarżącego. W aktach tej sprawy nie ma protokołu ani płyty z przesłuchaniem małoletniej K. Z. (2), która została wysłuchana w trybie art. 216¹ kpc w odrębnym postępowaniu, które nie jest jawne dla stron. Przepis ten służy realizacji normy z art. 72 ust. 3 Konstytucji RP, która nakłada na organy władzy publicznej oraz osoby odpowiedzialne za

dziecko obowiązek wysłuchania i w miarę możliwości uwzględnienia zdania dziecka. W odniesieniu do uwzględnienia zdania dziecka (art. 216¹ § 2) sąd rozważa okoliczności sprawy w odniesieniu do osoby dziecka oraz zakres, w jakim może uwzględnić rozsądne życzenia dziecka. W literaturze przedmiotu podnosi się, że czynność wysłuchania małoletniego poza salą posiedzeń sądowych, nie ma charakteru posiedzenia i ma zastosowanie w procesie w sprawach dotyczących ustalania praw niemajątkowych związanych z władzą rodzicielską. Wysłuchanie w tym trybie nie jest jednak przesłuchaniem w charakterze świadka i nie ma wartości dowodowej takiej jak protokół przesłuchania świadka, a zatem dowód ten jest nieprzydatny do stwierdzenia wnioskowanej przez oskarżonego okoliczności.

Nie można również podzielić zarzutu oskarżonego, że Sąd Rejonowy nie przyjął dodatkowych wyjaśnień oskarżonego. Z protokołu rozprawy z dnia 29 października 2020r. wynika, że Sąd umożliwił oskarżonemu złożenie dodatkowych wyjaśnień przed zamknięciem przewodu sądowego (k.117-118). Z protokołu rozprawy oraz z protokołu ogłoszenia wyroku nie wynika aby po zamknięciu przewodu sądowego oskarżony złożył wniosek o „przyjęcie wyjaśnień w kwestii zeznań córki i wydanej opinii przez biegłą”.

Sąd Rejonowy, zgodnie z tym o czym była mowa wyżej, wiarygodność dowodu z zeznań pokrzywdzonej K. Z. (1) ocenił w sposób jak najbardziej prawidłowy, a stanowisko to należy uzasadnić i wykazać, w jakim zakresie

zeznania pozostałych świadków oraz dokumentacja medyczna i opinie biegłych, potwierdzają zeznania pokrzywdzonej. Wbrew więc twierdzeniom skarżącego w toku postępowania nie przeprowadzono na rozprawie dowodu, który skutecznie podważa wiarygodności zeznań pokrzywdzonej K. Z. (1).

Tym samym, a wbrew odmiennym twierdzeniom skarżącego, przeprowadzona przez Sąd Rejonowy ocena wszystkich dowodów zebranych w sprawie doprowadziła ten Sąd do trafnych ustaleń faktycznych i nie mamy w sprawie do czynienia z błędem w ustaleniach faktycznych. Taki błąd w orzekaniu zachodzi wtedy gdy treść dokonanych ocen i wniosków wyprowadzonych przez sąd nie odpowiada zasadom prawidłowego rozumowania, a błąd ten mógł mieć wpływ na treść orzeczenia. Zarzut takiego błędu nie jest uzasadniony, gdy sprowadza się do samego zakwestionowania stanowiska sądu czy do polemiki z ustaleniami sądu: jest skuteczny tylko wtedy, kiedy skarżący wykaże konkretne uchybienia w ocenie materiału dowodowego, jakich dopuścił się sąd I instancji, stosujący reguły logicznego rozumowania, zasady wiedzy i doświadczenia życiowego. Nie może on jednak osiągać celu zamierzonego przez wnoszącego środek odwoławczy, jeżeli sprowadza się w swej istocie do polemiki z rozważaniami sądu I instancji, zawartymi w pisemnych motywach wyroku” (por. wyrok z dnia 24.05.2007r. SA w Łodzi, opubl. Prok. i Pr. - wkł. 2008/7-8/55, KZS 2008/7-8/103). Taki właśnie - polemiczny charakter – ma wywiedziony przez

oskarżonego środek odwoławczy w niniejszej sprawie.

Wbrew twierdzeniom oskarżonego ocena materiału dowodowego przez sąd I instancji dokonana została z baczeniem na reguły z art. 4, 5, 7 k.p.k., a więc jest bezstronna i nie narusza zasady granic swobodnej oceny dowodów oraz jest zgodna z prawidłowym rozumowaniem, wskazaniami wiedzy, doświadczenia życiowego, zwłaszcza zaś nie zawiera błędów faktycznych i logicznych.

Nie zasługuje na uwzględnienie także zarzut naruszenia przez sąd I instancji przepisu art. 5 § 2 k.p.k. Należy wyjaśnić, że zawarta w tym przepisie zasada odnosi się w praktyce do zagadnień związanych z ustaleniami faktycznymi, zaś do jej pogwałcenia dochodzi wtedy gdy sąd orzekający rzeczywiście poweźmie wątpliwości co do treści ustaleń faktycznych i wobec braku możliwości ich usunięcia rozstrzygnie je na niekorzyść oskarżonego. Reguła in dubio pro reo nie ma natomiast zastosowania do wątpliwości pojawiających się w związku z oceną dowodów i podejmowaniem decyzji, który z wzajemnie sprzecznych dowodów, zasługuje na wiarę, a który tego waloru nie ma. Jeżeli sąd orzekający dokona ustaleń na podstawie swobodnej oceny dowodów, odpowiadającej zasadom logiki i doświadczenia życiowego, nadto w zgodzie z przepisem art. 410 k.p.k., zaś ustalenia te są stanowcze, to nie można skutecznie wywodzić o zaistnieniu obrazy art. 5 § 2 k.p.k. (wyrok SN z dnia 10 stycznia 2002 r., V KKN 238/01). Z treści środka odwoławczego wynika, że oskarżony naruszenie wskazanego wyżej przepisów postępowania (art.

5 § 2 k.p.k.) traktuje jako „pochodną” obrazy art. 7 k.p.k.

Całe uzasadnienie apelacji sprowadza się natomiast do ponownej własnej oceny zachowania oskarżonego. Zarzut przekroczenia granic swobodnej oceny dowodów nie może opierać się tylko na tym, że sąd I instancji nie przyjął wersji ferowanej przez oskarżonego. Organ orzekający w pierwszej instancji musi patrzeć na sprawę całościowo, brać pod uwagę wszystkie wersje wydarzeń, w pełni obiektywnie i bez jakichkolwiek emocji je ocenić, następnie wyciągnąć z całości materiału obiektywny, czyli zgodny z prawdą obraz przebiegu wypadków. Wobec tego stwierdzić należy, że nietrafny jest zawarty w apelacji zarzut obrazy art. 92 k.p.k., art. 410 k.p.k. i art. 7 k.p.k., gdyż sąd rejonowy dokonując oceny dowodów oparł się na całokształcie materiału dowodowego, podchodząc do niego w pełni obiektywnie. Przedstawione w pisemnym uzasadnieniu zaskarżonego wyroku argumenty dotyczące wiarygodności poszczególnych dowodów są w pełni logiczne i sąd odwoławczy podziela stanowisko sądu pierwszej instancji w tym zakresie.

Wobec wszechstronnej i prawidłowej oceny dowodów przez sąd I instancji w postaci zeznań pokrzywdzonej, jak i zeznań świadków A. D. i U. W., które wzajemnie się uzupełniały, jak i w oparciu o wydruki sms, zdjęcie, dokumentację medyczną i opinię lekarską, sprawstwo oskarżonego nie budzi wątpliwości. Sąd rejonowy wnikliwie umotywował powody co legło u podstaw uznania winy oskarżonego. Przedmiotem rozpoznania niniejszej sprawy było wyłącznie ustalenie, czy na skutek

działania oskarżonego doszło do naruszenia czynności narządów ciała lub rozstroju zdrowia K. Z. (1) na czas trwający nie dłużej niż siedem dni. W tym względzie sąd zasadnie oparł się na dowodach ujawnionych na rozprawie, albowiem ich wartość dowodowa była w tej materii wystarczająca do wydania wyroku. Sąd odwoławczy w toku postępowania odwoławczego dysponował ponadto aktami sprawy rozwodowej o sygn. III C 1731/13 i III C 1811/19 oraz sprawy rodzinnej III Nsm 754/19 i po zapoznaniu się z ich treścią nie podzielił wywodów oskarżonego, kwestionujących poczynione przez sąd rejonowy ustalenia faktyczne. Wbrew argumentom skarżącego z akt sprawy III Nsm 754/19 nie wynika aby pokrzywdzona K. Z. (1) złożyła zeznania odmienne co do zdarzenia z dnia 23.10.2018r. W aktach tej sprawy nie ma protokołu ani płyty z wysłuchania małoletniej pokrzywdzonej, które zostały wyłączone do odrębnego postępowania i nie są jawne dla uczestników postępowania.

Apelacja w tym zakresie jest jedynie polemiką sąd z prawidłowymi ustaleniami, skupiająca się na wersji przedstawianej przez oskarżonego. Do wszystkich zarzutów w apelacji oskarżony bowiem jako kontrargument przedstawia jedynie wersję, którą przedstawiał w wyjaśnieniach.

Wskazany przez oskarżonego zarzut naruszenia art. 2 § 2 k.p.k. i 4 k.p.k. nie może być skuteczny - przepisy te, stanowiące normy o charakterze ogólnym, określają cele postępowania karnego znajdując rozwinięcie w dalszych przepisach k.p.k. i to one, jako przepisy

<p>normujące szczegółowo sposób prowadzenia postępowania mogą stać się – w sposób ujęty w art. 438 pkt 2 k.p.k. – podstawą zarzutu apelacyjnego, a nie norma ogólna (wyrok Sądu Apelacyjnego w Warszawie z dnia 5 lipca 2016 r., II AKa 179/16).</p> <p>Suma zatem zgromadzonych w sprawie dowodów, ich ocena i wysnute wnioski, a zaprezentowane przez Sąd Rejonowy w pisemnym uzasadnieniu, a które w pełni, w tej części, podziela Sąd Odwoławczy, prowadzą do trafnego przyjęcia, że wina oskarżonego w zakresie tego, iż swoim zachowaniem wyczerpał znamiona czynu penalizowanego w art. 157 § 2 k.k. jest bezsporna. Zarzut podniesiony w apelacji jest niezasadny.</p>		
<p>Wniosek</p>		
<p>Zmianę zaskarżonego wyroku poprzez uniewinnienie oskarżonego od zarzucanego mu przestępstwa z art. 157 § 2 kk bądź uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania przez Sąd I instancji z zaleceniem przeprowadzenia dowodu z zeznań córki w dniu 18.10.2019r. w SR w Wołominie w sprawie o sygn. akt III Nsm 754/19 w obecności psychologa, gdzie była wysłuchana w sprawie dotyczącego tego samego zdarzenia z dnia 23.10.2018r. zeznając odmiennie w odniesieniu do zeznania w dniu 16.09.2020r. w tej sprawie;</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny lub niezasadny.</p>		
<p>Wobec niezasadności zarzutów wniosek zawarty w środku</p>		

odwoławczym również okazał się niezasadny. Odnośnie argumentacji dotyczącej zastosowania przepisu art. 5 § 2 k.p.k., to stwierdzić należy, że przepis ten dotyczy wątpliwości, które ma i nie jest w stanie rozstrzygnąć sąd orzekający, nie zaś wątpliwości skarżącego co do prawidłowości rozstrzygnięcia dokonanego przez sąd. Nie należą do nich przy tym wątpliwości związane z problemem oceny dowodów, a więc który ze wzajemnie sprawczych dowodów zasługuje na wiarę, a który tego waloru nie ma. Jeżeli sąd dokona ustaleń na podstawie swobodnej oceny dowodów, odpowiadającej zasadom wiedzy i doświadczenia życiowego oraz zgodnie z przepisem art. 410 k.p.k., a ustalenia te są stanowcze, to nie może zachodzić obraza art. 5 §2 k.p.k.

Reasumując wskazane wyżej dowody w pełni pozwalają na uznanie winy oskarżonego co do czynu opisanego w akcie oskarżenia, a wniosek o uniewinnienie oskarżonego w oparciu o przepis art. 5 § 2 kpk jest niezasadny. Sąd Odwoławczy podzieliła w pełni ocenę dowodową przeprowadzoną przez Sąd Rejonowy i poczynione w sprawie ustalenia faktyczne.

Brak podstaw do uchylenia wyroku i przekazania sprawy do ponownego rozpoznania, gdyż nie jest konieczne przeprowadzenie na nowo przewodu w całości, jak również nie zaistniała żadna z przesłanek wymienionych w art. 439 § 1 kpk, art. 454 kpk oraz art. 440 kpk.

4. **OKOLICZNOŚCI
PODLEGAJĄCE
UWZGLĘDNIENIU Z URZĘDU**

Wskazać wszystkie okoliczności, które sąd uwzględnił z urzędu, niezależnie od granic zaskarżenia i podniesionych zarzutów (art. 439 k.p.k., art. 440 k.p.k.).		
Zwiążle o powodach uwzględnienia okoliczności.		
5. ROZSTRZYGNIĘCIE SĄDU ODWOŁAWCZEGO		
0.15.1. Utrzymanie w mocy wyroku sądu pierwszej instancji		
1.3 1	Przedmiot utrzymania w mocy	
Zwiążle o powodach utrzymania w mocy.		
0.15.2. Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji		
1.3.1 1.	Przedmiot i zakres zmiany	
Zwiążle o powodach zmiany.		
0.15.3. Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji		
0.15.3.1. Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylenia		
		# art. 439 k.p.k.
Zwiążle o powodach uchylenia.		

	Konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości	# art. 437 § 2 k.p.k.
Związłe o powodach uchylenia.		
	Konieczność umorzenia postępowania	# art. 437 § 2 k.p.k.
Związłe o powodach uchylenia i umorzenia ze wskazaniem szczególnej podstawy prawnej umorzenia.		
4.	Konieczność warunkowego umorzenia postępowania	# art. 437 § 2 k.p.k.
Związłe o powodach uchylenia i warunkowego umorzenia ze wskazaniem podstawy prawnej warunkowego umorzenia postępowania.		
W okolicznościach faktycznych sprawy wystarczającą represją karną wobec oskarżonego jest zastosowanie instytucji warunkowego umorzenia postępowania. Oskarżony dopuścił się zachowania, które nie rzutowało na rozwój pokrzywdzonej i nie pozostawiło trwałego śladu w jej psychice. Zachowanie oskarżonego było naganne, ale incydentalne, a pokrzywdzona wybaczyła ojcu to zdarzenie i nie ma do niego żalu, co potwierdziła podczas przesłuchania. Wszystkie okoliczności tego zdarzenia, w szczególności niewielki rozmiar wyrządzonej szkody, działanie pod wpływem naglej i chwilowej emocji, przemawiają za uznaniem, że stopień winy i społecznej		

szkodliwości tego czynu nie są znaczne.

Wskazać należy, iż nadzór kuratora nad wykonywaniem przez oskarżonego władzy rodzicielskiej nad małoletnią K. Z. (1) został zakończony, gdyż Sąd Rejonowy w Wołominie postanowieniem z dnia 2 stycznia 2020r. umorzył postępowanie w sprawie o rozstrzygnięcie w istotnych sprawach małoletniej K. Z. (1) (k.196), stwierdzając tym samym brak podstaw do dalszej ingerencji sądu opiekuńczego w wykonywanie władzy rodzicielskiej przez oskarżonego. Analiza wywiadów kuratora (k.197-201) prowadzi do wniosku, że relacje małoletniej pokrzywdzonej z ojcem już po tym zdarzeniu były prawidłowe, gdyż nadal z nim zamieszkiwała aż do 26 września 2019r., czyli przez okres niemal roku. Prawomocnym wyrokiem rozwodowym z dnia 14 września 2020r. Sąd Okręgowy Warszawa -Praga w Warszawie wykonywanie władzy rodzicielskiej nad małoletnimi dziećmi stron N. i K. pozostawił obojgu rodzicom, ustalając iż miejscem zamieszkania dzieci będzie każdorazowe miejsce zamieszkania ich matki A. D. (k.207,219).

Suma zatem przedstawionych okoliczności pozwala zdaniem Sądu Odwoławczego na zasadne przyjęcie, iż w okolicznościach faktycznych sprawy wina oraz społeczna szkodliwość czynu, którego dopuścił się oskarżony, nie jest znaczna. Zgodnie zaś z dyspozycją art. 66 § 1 k.k. sąd może warunkowo umorzyć postępowanie karne, jeżeli wina i społeczna szkodliwość czynu nie są znaczne, okoliczności jego popełnienia nie budzą wątpliwości, a postawa sprawcy niekaranego

za przestępstwo umyślne, jego właściwości i warunki osobiste oraz dotychczasowy sposób życia uzasadniają przypuszczenie, że pomimo umorzenia postępowania będzie przestrzegał porządku prawnego, w szczególności nie popełni przestępstwa.

Oskarżony J. Z. nie był dotąd karany, a analiza jego dotychczasowej drogi życiowej i zawodowej pozwala na postawienie zdecydowanie pozytywnej prognozy kryminologicznej: nie jest bowiem osobą zdemoralizowaną, prowadzi ustabilizowany tryb życia, jest osobą ze średnim wykształceniem, prowadzi własną działalność gospodarczą – czarterowanie jachtów. Ocena wcześniejszej postawy podsądnego jako ojca, który jest wrażliwy na problemy i potrzeby swoich dzieci, zapewnia córkom stabilność emocjonalną i ekonomiczną oraz posiada niezbędne predyspozycje wychowawcze (opinia RODK k.160-167), pozwala na uzasadnione przyjęcie, iż przedmiotowe zdarzenie miało w jego życiu charakter wyłącznie incydentalny. Wszystkie zaś tak ustalone okoliczności sprawy wskazują, że cel postępowania karnego, jakim jest przestrzeganie przez sprawcę porządku prawnego i zapobieżenie powrotowi do przestępstwa, pomimo warunkowego umorzenia wobec oskarżonego postępowania karnego, zostanie osiągnięty. Wydanie w stosunku do podsądnego wyroku warunkowo umarzającego postępowanie na okres 2 (dwóch) lat próby będzie dla niego wystarczającą przestrogą na przyszłość i z pewnością zapobiegnie powrotowi na drogę przestępstwa. Dodatkowo Sąd Okręgowy zobowiązał oskarżonego

do uiszczenia zadośćuczynienia za krzywdę w kwocie 500 zł na rzecz małoletniej pokrzywdzonej. Zdaniem Sądu Okręgowego orzeczony środek probacyjny będzie słuszny oraz uczyni zadość społecznemu i indywidualnemu poczuciu sprawiedliwości.		
5.		# art. 454 § 1 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylenia.		
0.15.3.2. Zapatrywania prawne i wskazania co do dalszego postępowania		
0.15.4. Inne rozstrzygnięcia z wyroku		
Lp.	Wskazać punkt rozstrzygnięcia z wyroku.	Przytoczyć okoliczności.
6. Koszty Procesu		
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku.	Przytoczyć okoliczności.	
3.i 4.	<p>Sąd obciążył oskarżonego kosztami postępowania sądowego w tej sprawie, nie znajdując podstaw ze względu na wysokość uzyskiwanych przez niego dochodów do zwolnienia oskarżonego od kosztów sądowych.</p> <p>o wynagrodzeniu kuratora małoletniej pokrzywdzonej za udzielenie pomocy prawnej z urzędu w obu instancjach orzeczono na podstawie § 17 ust. 4 w zw. z § 20 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z 3 października 2016 roku w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów</p>	

	nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu.
7. PODPIS	

0.11.3. Granice zaskarżenia			
Kolejny numer załącznika	1		
Podmiot wnoszący apelację	Oskarżony		
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	Całość rozstrzygnięcia w wyroku Sądu Rejonowego w Wołominie z dnia 10 listopada 2020r. sygn. akt II K 411/19		
0.11.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
0.11.3.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			

#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przepadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	
0.11.4. Wnioski		

#	Uchylenie	#	Zmiana
---	-----------	---	--------